

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **S. R.**
bytem T. 197, T.

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7.7.2017, č.j. MV-150527-5/SO-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7.7.2017, č.j. MV-150527-5/SO-2014, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 4 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal ke zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 7.7.2017, č.j. MV-150527-5/SO-2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3.10.2014, č.j. OAM-55247-44/DP-2013, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Důvodem bylo zjištění, že žalobce nenaplňuje deklarovaný účel pobytu.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce předně obecně namítá porušení § 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dle jeho názoru žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou „významné“ pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Současně při hodnocení důkazů pro vydání rozhodnutí žalovaná nepřihlédla pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Dále žalobce namítá porušení § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce také zpochybňuje nesprávné posouzení toho, zda společnost CAMEO spol. s r.o., ve které je žalobce jedním z jednatelů a společníků, vyvíjí podnikatelskou aktivitu či nikoliv.
4. Žalobce rovněž poukazuje na postup prvostupňového správního orgánu, který žádost žalobce zamítl podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců z důvodu neplnění účelu pobytu. Manželce žalobce však prvostupňový správní orgán ze stejného důvodu (tedy kvůli neplnění účelu pobytu) žádost zamítl toliko s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Takový postup dle jeho názoru vyvolává dojem, že prvostupňový správní orgán hledá jakýkoliv důvod pro zamítnutí žádosti žalobce a jeho manželky bez ohledu na skutkový stav, což odporuje požadavku právní jistoty při aplikaci práva.
5. Žalobce dále uvádí, že od podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v roce 2013 do vydání napadeného rozhodnutí uplynuly téměř čtyři roky. Za tuto dobu se změnily i osobní poměry žalobce, což znamená, že hodnocení dopadu rozhodnutí do jeho soukromého nebo rodinného života, které provedl prvostupňový správní orgán v době vydání prvostupňového rozhodnutí, neodpovídá aktuálnímu skutkovému stavu. Žalovaná se však touto otázkou vůbec nezabývala.

6. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud rozhodnutí žalované zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, a to i na jednání soudu.

III. Shrnutí vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a je přesvědčena, že žádost byla posouzena správně a v souladu se zákonem. Žalovaná navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním postoji setrvala během celého řízení před zdejším soudem, jednání se nezúčastnila.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Zdejší soud o žalobě rozhodoval přednostně v souladu s § 56 odst. 1 s.ř.s.; byť žalobce ani žalovaná přednostní rozhodnutí věci nepožadovali, dospěl soud k závěru, že kombinace napadeného rozhodnutí konkrétního obsahu a přiznání odkladného účinku žalobě jsou v daném případě dostatečně závažnými důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci. Současně stav vyřizování věci podle pořadí, v jakém do soudního oddělení 62 a 67 zdejšího soudu došly, přednostní projednání a rozhodnutí v této věci bez újmy účastníkům řízení v jiných věcech podle zdejšího soudu umožnil.
11. Pokud žalobce namítá porušení § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve kterém jsou uvedeny důvody pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, tak toto ustanovení na posuzovanou věc nedopadá. Předmětem přezkumu je totiž rozhodnutí ve věci dlouhodobého pobytu.
12. Žalobce dále namítá, že prvostupňový správní orgán, resp. žalovaná dospěly k nesprávnému závěru, že společnost CAMEO spol. s.r.o. nevyvíjí žádnou podnikatelskou aktivitu, neboť společnost koupila pozemky uvedené v napadeném rozhodnutí, vypracovala podnikatelský záměr a řeší všechny otázky souvisejících s jeho realizací. Žalobce považuje účel jeho pobytu za splněný veškerým jednáním, které za společnost učinil, nákupem nemovitostí, přípravou a realizací (byť neúspěšnou) podnikatelského záměru ve Znojmě a realizací podnikatelského záměru v Těšeticích. Současně zdůrazňuje, že podnikatelský záměr společnosti je dlouhodobý a složitější.
13. Ze správního spisu se podává, že žalobce na území České republiky pobýval nejprve na základě dlouhodobého víza uděleného za účelem pobytu „výkonný manager – účast v právnické osobě“ s platností od 28.6.2007 do 10.12.2007. Následně bylo žalobci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manager – účast v právnické

osobě“ s platností od 11.12.2007 do 10.12.2009. Platnost tohoto povolení byla opakovaně prodloužena do 10.12.2013. Dne 11.11.2013 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě jako statutární orgán společnosti CAMEO spol. s.r.o., se sídlem Těšetice 197, která vznikla dne 17.2.1999, přičemž žalobce a jeho manželka jsou od 13.12.2006 jejími jedinými společníky a zároveň jednateři. Předmětem její činnosti je dle obchodního rejstříku „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“.

14. K žádosti žalobce předložil výpis z obchodního rejstříku společnosti CAMEO spol. s.r.o., smlouvu o výkonu funkce jednatele uzavřenou dne 1.8.2011 a výplatní pásky vystavené mu společností CAMEO spol. s.r.o. za období 8/2013, 9/2013 a 10/2013. Na základě výzvy prvostupňového správního orgánu k doložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem žalobce a příjem osob společně s ním posuzovaných odpovídá podmínkám dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobce doložil výdajové pokladní doklady vystavené společností CAMEO spol. s.r.o. za období květen až červenec 2013, dle kterých byly žalobci pravidelně vypláceny splátky na základě smlouvy o půjčce uzavřené dne 24.9.2007 mezi společností CAMEO spol. s.r.o. jako dlužníkem a žalobcem jako věřitelem, a smlouvy o výkonu funkce jednatele ze dne 1.8.2013 a ze dne 1.11.2013 uzavřené mezi společností CAMEO spol. s.r.o. a manželkou žalobce, smlouvu o výkonu funkce jednatele ze dne 1.8.2013 uzavřenou mezi společností CAMEO spol. s.r.o. a žalobcem a výplatní pásky žalobce a jeho manželky za měsíc listopad 2013. I přes doložení uvedených dokladů dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že žádost žalobce stále trpí vadou, a proto jej výzvou ze dne 18.12.2013 vyzval k doložení dokladu prokazujícího, že jeho měsíční příjem a příjem osob společně s ním posuzovaných odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce dne 9.1.2014 doložil výplatní pásky žalobce a jeho manželky za období 12/2013 vystavené společností CAMEO spol. s.r.o. a nájemní smlouvu uzavřenou dne 1.1.2013 mezi společností CAMEO spol. s.r.o. jako vlastníkem předmětné nemovitosti a žalobcem a jeho manželkou.
15. Součástí správního spisu je pod sp. zn. OAM-55247-30/DP-2013 protokol o výsledku žalobce ze dne 27.2.2014, v rámci něhož žalobce mimo jiné uvedl, že předmětem činnosti společnosti je „*obchod, pronájem, dál to chceme rozšířit a organizovat zubní laboratoř. Postavit na to objekt*“. V současné době se společnost zabývá tím, že „*v souvislosti s tím, že jsme stavbu ve Znojmě, na ulici K Náhonu, nedokončili, hlavně pronajímáme fyzickým osobám v Těšeticích 197, sami sobě, abychom si nemuseli pronajímat něco jiného a mít vlastní bydlení. Na stavbu ve Znojmě jsme nedostali stavební povolení, protože tam nebyly zavedeny inženýrské sítě*“. K otázce, jaké jsou jeho úkoly v rámci společnosti, uvedl: „*má funkce spočívá ve zkoumání situace na ruském trhu, jak výrobců, tak i spotřebitelů. Hledáme partnery pro obchod, a to dodávky produkce elektrotechnického průmyslu do Ruska a dodávání surovin pro elektrotechnický průmysl z Ruska do ČR*“. K dotazu týkajícímu se podepisování smluv za společnost žalobce uvedl, že právo smlouvy podepisovat má a podepisuje „*nájemní smlouvy, smlouvy o podnikatelském záměru, půjčky*“, přičemž dále sdělil, že podepsal jednu smlouvu o podnikatelském záměru se společností v Ruské federaci týkající se elektrotechnického průmyslu, jednu nájemní smlouvu a jednu nebo dvě smlouvy o půjčce. Ke svému běžnému pracovnímu dni žalobce uvedl: „*prohlížím si na internetu seznam*

podniků, které nás zajímají, telefonuji jim. Máme tiskárnu, skener. Odesíláme naše požadavky. ... Pořád telefonuji a komunikuji na internetu“.

16. Za takových okolností se zdejší soud ztotožňuje s názorem prvostupňového orgánu, že společnost v době rozhodnutí prvostupňového orgánu reálně nevykazovala podnikatelskou činnost. Toliko se na případnou podnikatelskou činnost mohla připravovat. Zdejší soud se tedy ztotožňuje se závěry žalované, resp. prvostupňového správního orgánu, že žalobce nenaplnil účel pobytu, a byl tak dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – účast v právnické osobě“ podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
17. Žalobce dále namítal, že prvostupňový orgán zamítl žádost žalobce i jeho manželky z téhož důvodu, vždy se však opíral o odlišné ustanovení zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce se jednalo o § 37 odst. 2 písm. b), zatímco v případě jeho manželky o § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
18. Zdejší soud se žalobcem souhlasí. Jak je mu známo z úřední činnosti (věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 A 176/2017), skutkově totožné důvody vedly k zamítnutí žádosti manželky žalobce s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aniž by správní orgány tento postup jakkoli odůvodnili. Zdejší soud je přitom toho názoru, že v případě manželů – společníků téže společnosti, kteří podali shodnou žádost opřenou o totožný skutkový příběh ve stejnou dobu, bylo namíste rozhodnout o obou žádostech podle téhož ustanovení. Nikoli žádost jednoho zamítnout s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) a žádost druhého s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přestože odůvodnění obou rozhodnutí jsou totožná. Takový postup rozhodně není řádným výkonem veřejné správy a nepřispívá k právní jistotě účastníků řízení.
19. Použila-li by žalovaná odkaz na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců i v případě žalobce (jako učinila u jeho manželky), bylo by namíste, aby zjišťovala, zda žalobce účel pobytu nezačal plnit v době mezi vydáním prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí odvolacího (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8.8.2012, č.j. 3 As 15/2012-29, a ze dne 3.3.2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43), neboť žalobce, shodně jako jeho manželka, avizoval budoucí podnikatelské plány jak v řízení prvostupňovém, tak v řízení odvolacím (pronájem pokojů, zubní laboratoř, výstavba rodinných domů), současně mezi oběma rozhodnutími uplynula doba více než tři let. To však žalovaná neučinila.
20. V daném případě žalovaná rozhodla s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
21. Podle tohoto ustanovení prvostupňový orgán zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

22. Žalobce namítá, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neposoudila dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, ač od vydání prvostupňového rozhodnutí uplynuly téměř 4 roky.
23. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3.3.2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43, „v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí. Pro odvolací orgán je pak rozhodný skutkový stav v době vydání odvolacího rozhodnutí. Neznamená to ale nutně, že by musel odvolací orgán vždy znovu ověřovat skutkový stav zjištěný orgánem I. stupně. V situaci, kdy rozhoduje v zákonných lhůtách a nevyvstane žádná pochybnost o tom, že zjištěný skutkový stav je stále aktuální, to není ani žádoucí. Pokud je ovšem odvolací orgán dlouhodobě (v projednávané věci dokonce několik let) nečinný, je pochybnost o aktuálnosti správním orgánem I. stupně zjištěného skutkového stavu zcela na místě. Jestliže je navíc předmětem posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí správní orgán II. stupně učinit kroky k ověření toho, zda nedošlo ke změně skutkového stavu“.
24. Citované závěry Nejvyššího správního soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc, neboť žalobce podal odvolání dne 23.10.2014 a rozhodnuto o něm bylo až dne 7.7.2017 (tedy po téměř třech letech). Žalovaná v rámci řízení o odvolání žalobce neověřila, zda v případě dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nedošlo ke změně skutkového stavu a posouzením dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala; postupovala tedy v rozporu s uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu i § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
25. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k tomu, že žalovaná postupovala v rozporu se zákonem, a proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V něm je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Pokud žalovaná setrvá na zamítnutí žádosti s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, učiní kroky k ověření toho, zda nedošlo v případě soukromého a rodinného života žalobce ke změně skutkového stavu.

V. Náklady řízení

26. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná úspěšná nebyla, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 4000 Kč za zaplacený soudní poplatek (za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jemuž bylo vyhověno). K jejich náhradě byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. září 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu